

Te doresc cu frenezie

Gabriel Stănciulescu

Te doresc cu frenezie

Te iubesc cum n-am iubit,
Deși târziu mă-ncearcă viața,
Din clipa când te-am întâlnit
S-a transformat în raze ceața.

S-a-ntins iubirea pe tot trupul,
O tornadă mă înfășoară,
Când simt supremul și sărutul
Mi-e teamă, ca întâia oară.

Și porii se zbârlesc în piele...
Și-n mângâierile suave
Se simt stăpâne buzele
Ce vor săruturi cât mai grave.

Nu am vârsta anilor de foc,
Inima dorește daruri,
Devin pe loc bătrân escroc
Și apelez mai mult la haruri.

Surprins de pofta ce pândește,
De ochii ce însetați privesc,
Te prind în brațe ca un clește
Și n-am de gând să mă opresc.

Mereu și timpul ne presează,
N-am timp să scriu o poezie,
Fug spre tine, se înserează,
Te doresc cu frenezie.

Autor: Gabriel Stănciulescu